

GRAN BARCELONA ▶ Balanç del pla de rehabilitació de mitgeres → P. 32 i 33

LA PROPOSTA ▶ Nova galeria dedicada a les icones del rock i el blues → P. 36

JOSEP GARCIA

Els pares de Cristina Bergua, dijous passat a casa seva, a Cornellà.

Bergua, cas obert

Els Mossos van tornar a investigar amb noves tècniques policials la desaparició de la noia de Cornellà, però no van trobar nous indicis

M. N.
BARCELONA

La nina de la comunió, els peluixos i un enorme retrat de quan era petita, somrient feliç sobre el capçal del llit, estaven a punt de ser retirats aquella Setmana Santa. Cristina Bergua feia 17 anys al juny i ja anava sent hora de donar-li un altre aire a l'habitació de l'adolescent que començava a penjar les seves primeres fotos de Bon Jovi. Des d'aquell 9 de març de 1997 en què Cristina, amb 1.500 pessetes i el DNI a la butxaca, no va tornar a la casa dels seus pares a Cornellà les seves joguines, la seva roba, els seus llibres i apunts de 2n de BUP, les seves castanyoles i la guitarra que començava a tocar estan tal com ella els va deixar aquella tarda en què va dir que anava a casa del seu noi per deixar-lo. Han passat just 18 anys i ni un sol dia Luisa Vera ha sigut capaç de no plorar la seva filla. «Fa temps que vam deixar d'esperar-la. Ara només necessitem enterrar-la. I saber què va passar», explica.

Ni Luisa ni el seu marit, Juan Bergua, renuncien a conèixer la veritat. Al seu dia, la investigació va acabar en un carreró sense sortida i va ser sobreseguda provisionalment fins que es trobés alguna nova dada que permetés reobrir-la. Durant aquests anys, el pare va visitar tots els magistrats que van arribar al jutjat número 3 de Cornellà fins que el 2008 un va atendre la seva súplica d'encarregar una nova investigació als Mossos per aprofitar les noves tècniques policials que no existien anys enrere. El

2010, la Unitat Central de Desapareguts, que dirigeix el sergent Pere Sánchez, va reprendre el cas. I va plantejar una nova investigació partint de zero amb l'agreuant dels 13 anys passats fins a aquell moment.

Els avanços en les tècniques d'ADN i grafologia van permetre als agents fer noves proves. Tot just dos mesos després de la desaparició, el 1997, va arribar a la policia una carta amb mata-segells de Cornellà i un misteriós remitent escrit a mà: «Una ajuda». El missatge era breu: que busquessin el cos de Cristina a les escombraries. Aquella infructu-

Van interrogar una altra vegada l'únic sospitós, el noi: sense cap resultat

osa recerca a l'abocador del Garraf es va aturar quan es va filtrar el cost de l'operatiu, 50 milions de pessetes de l'època (300.000 euros). A més, mai es va aconseguir determinar en quin lloc d'aquell immens abocador hi havia els residus de Cornellà corresponents a aquell març fatídic.

Per a la seva nova investigació, els Mossos es van centrar en aquell ànònim. Si la pista de les escombraries era certa, aquella persona sabia més coses. Calia identificar-la. Van sol·licitar a l'entorn de Cristina mostres d'escriptura per cotejar les lletres. Es va prendre declaració novament a totes les amigues de la noia. Havien deixat de ser unes adolescents i, ja en

la trentena, amb llacunes en la memòria pels anys transcorreguts, però amb la necessitat intacta de saber què li va passar a la Cristina, van tornar a explicar com aquella tarda de diumenge la jove els va anunciar que aniria a veure el seu noi Javier per acabar amb la relació.

Es van analitzar les restes de saliva del segell, es va trobar un perfil d'ADN, però no el seu titular. Tampoc van servir els fragments d'una empremta dactilar que es va recuperar al sobre de la carta.

Es van recórrer els escenaris, molt canviats amb els anys, els itineraris d'aquella tarda. Es van revisar les coartades i es va parlar amb el que segons els primers investigadors sempre va ser l'únic sospitós, Javier, el noi. Després d'un temps a la República Dominicana, el jove va tornar a Espanya, es va instal·lar a Saragossa i va ingressar diverses vegades a la presó per diversos assumptes. Durant un dels seus permisos penitenciaris, va accedir a mantenir una entrevista «informal» amb el sergent Sánchez. «Com ja havia fet amb la policia, la seva actitud va ser de col·laboració i va respondre a totes les meves preguntes. Tan seré i fred, que dubto que tingués més de 30 pulsacions per minut». Els Mossos no van trobar noves línies d'investigació, només les que conduïen fins a Javier. Però amb els anys ni un sol indicati per imputar-lo. ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

Fes-te una foto "botant" i penja-la a les xarxes amb l'etiqueta

#botaxlainfancia

Cada "bot" serà un clam a favor dels drets i la igualtat d'oportunitats en la infància

Cada "bot" serà un euro aportat per les empreses col·laboradores* per atendre infants en risc d'exclusió social

També pots fer el teu donatiu a través de www.botaxlainfancia.org / 93 551 17 71

* Gràcies! Euresst Catalunya Bardet plusfrèsc: el Periòdic

Fundesplai Fundació Catalana de l'Esplai

Prenem partit per la infància